



# ДОНА ЛЕОН

СМЪРТ В „ЛА ФЕНИЧЕ“

ПЪРВИЯТ СЛУЧАЙ

НА КОМИСАР ГУИДО БРУНЕТИ

ОТ НОСИТЕЛКАТА НА ГОЛЯМАТА НАГРАДА  
ЗА КРИМИНАЛЕН РОМАН „СЪНТОРИ“

enthusiast

Donna Leon  
Death at La Fenice

Copyright © 1992 by Donna Leon and  
1997 by Diogenes Verlag AG Zürich  
All rights reserved

Дона Леон  
Смърт в „Ла Фениче“

- © Мариана Христова, преводач, 2016
- © Фиделия Косева, художник, 2016
- © **Enthusiast** – запазна марка на  
„Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2016  
ISBN 978-619-164-199-4

# ДОНА ЛЕОН СМЪРТ В „ЛА ФЕНИЧЕ“

Първият случай  
на комисар Гуидо Брунети

*Превела от английски  
Мариана Христова*

enthusiast  
София, 2016

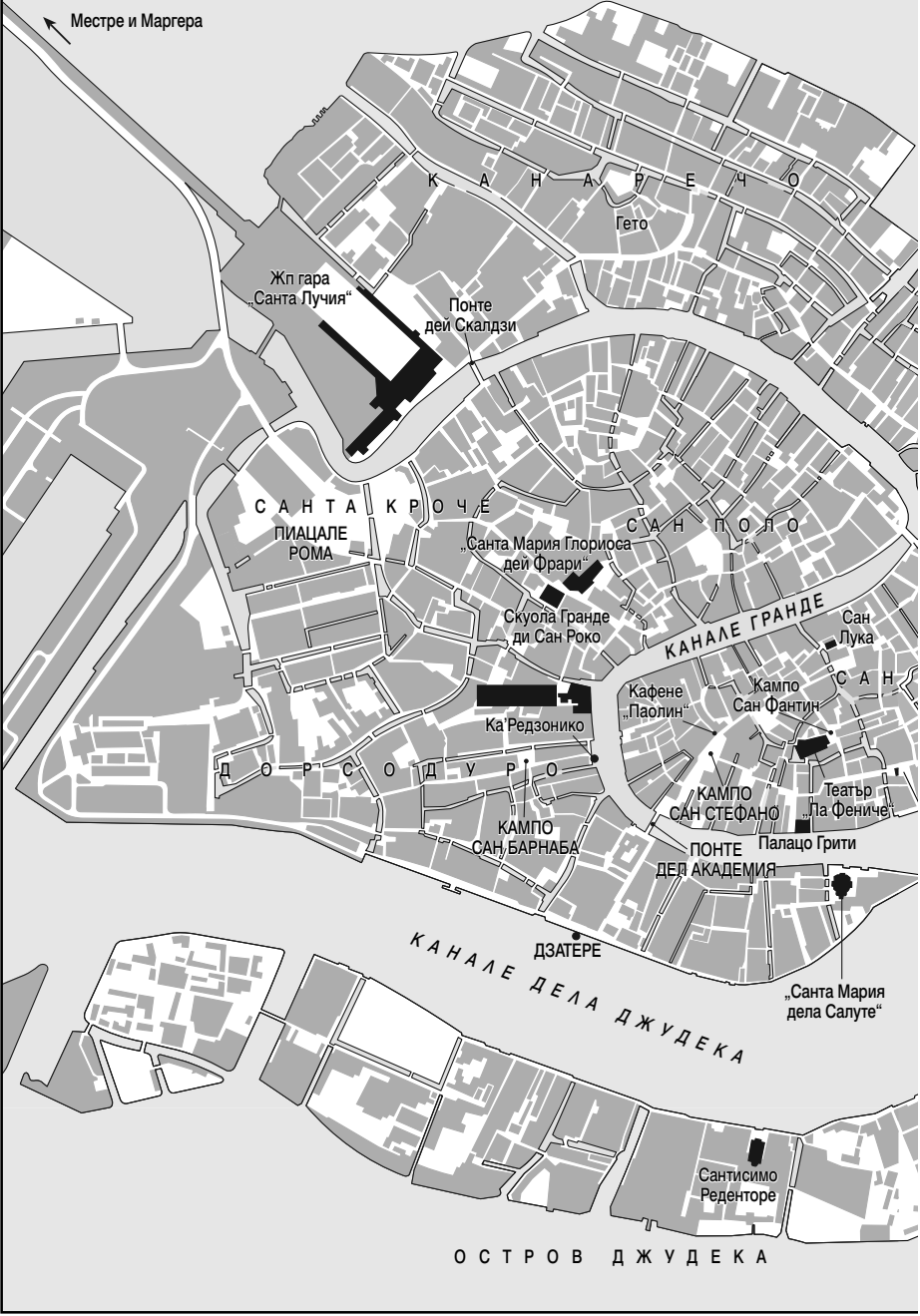
*Ah, signor, son rea di morte  
E la morte io sol vi chiedo;  
Il mio fallo tardi vedo;  
Con quel ferro un sen ferite  
Che non merita pietà.*

*Ах, господарю, заслужавам аз смъртта.  
И моля се за нея едничка аз сега.  
Сега е късно: днес греха си аз видях.  
Забийте мега в моите гърди,  
защото милост туй сърце не заслужава.*

„Така правят всички жени“

300 метра

Местре и Маргера



Жп гара „Санта Лучия“

Понте дей Скалци

КАНАЛЕ ДЖЕТО

Гето

КАНАЛЕ ГРАНДЕ

ПИАЦАЛЕ РОМА

„Санта Мария Глорiosa дей Фрари“

Скуола Гранде ди Сан Роко

КАНАЛЕ ГРАНДЕ

Сан Лука

Ка Редзониго

Кафене „Паолин“

Кампо Сан Фантин

ДОРСОДУРО

КАМПО САН БАРНАБА

КАМПО САН СТЕФАНО

Театър „Ла Феничет“

ПОНТЕ ДЕЛ АКАДЕМИЯ

Палацо Грити

КАНАЛЕ ДЕЛА ДЖУДЕКА

ДЗАТЕРЕ

„Санта Мария дела Салуте“

Сантисимо Реденторе

ОСТРОВ ДЖУДЕКА

МУРАНО



Чимитерио

ОСТРОВ  
САН МИКЕЛЕ

ЛАГУНАТА

КАЛЕ ДЕЛА ТЕСТА

Гражданската  
болница

БОЛНИЦА

Скуола Гранде  
ди С. Марко

Сан Заниполо

„Сан Лоренцо“

ПОНТЕ  
ДИ РИАЛТО

Полицейски  
участък

Скуола  
ди Джорджо  
дели Шивони

ПОНТЕ ДЕИ ГРЕЧИ

АРСЕНАЛЕ

МАРКО

ПЛОЩАД  
САН МАРКО

Сан Закария

Дарсена  
Арсенале  
Венио

Рио дел'Арсенале

САН ЗАКАРИЯ

Дворецът

АРСЕНАЛЕ

Палацето  
дело Спорт

Църквата на дожите  
„Сан Марко“

ЗАЛИВЪТ НА САН МАРКО

„Сан Моазе“

ДЗИТЕЛЕ

Дзителе

Хотел  
„Киприани“

ОСТРОВ  
САН ДЖОРДЖО  
МАДЖОРЕ

Лидо

## Първа глава

Третият гонг се разнесе дискретно из фойетата и баровете на театър „Ла Фениче“ и оповести, че операта всеки момент ще продължи. В отговор публиката угаси цигарите, допи си питиетата, довърши разговорите си и се отправи на малки групички обратно по коридора. Залата, ярко осветена между действията, жужеше от разговорите на тези, които се връщаха по местата си. Тук проблясваше бижу, там оправяха пелерина от норка над голо рамо или отърсваха от атлазен ревер миниатюрна пращинка. Балконите на втория етаж се запълниха първи, последвани от партера, а после и от трите реда ложи.

Светлините отслабнаха, залата притъмня и напрежението, създадено от продължаването на представлението, нарасна, докато публиката очакваше диригентът отново да се появи на диригентския пулт. Приглушеното жужене на гласове бавно заглъхна, музикантите от оркестъра спряха да се въртят на местата си и всеобщото мълчание показа, че всички са готови за третото и последно действие.

Тишината се удължи, натежа. От първия балкон се разнесе кашлица; някой изпусна програма или може би дамска чанта; но вратата към коридора зад оркестъра остана упорито затворена.

Първи се разприказваха оркестрантите. Вторият цигулар се наведе към жената до себе си и я попита дали вече има планове за отпуски си. На втория ред една фаго-

тистка информира колежка обоистка, че на другия ден започват разпродажби в „Бенетон“. Хората от първия ред ложи, които виждаха най-добре музикантите, скоро започнаха да подражават на тихото им бърбене. Балконите също се включиха, а най-накрая и предните места в партера, сякаш богатите се принизяваха до подобно поведение с огромна неохота.

Жуженето прерасна в шепот. Минутите течаха. Невероятно гънките на тежката завеса от зелено кадифе се разделиха и Амадео Фасини, художественият директор на театъра, се измъкна непохватно през тесния отвор. Без да има представа какво става, техникът в осветителното помещение над втората галерия реши да насочи ярко бяло петно към мъжа в средата на сцената. Заслепен, Фасини бързо вдигна ръка и закри очите си. Все още с изпъната пред себе си ръка, сякаш да се защити от удар, той поде:

– Дами и господа... – Млъкна и замаха диво с лявата си ръка към техника, който осъзна грешката си и изключи прожектора. Избавен от временната си слепота, мъжът на сцената започна отново: – Дами и господа, със съжаление трябва да ви съобщя, че маестро Велауер не е в състояние да продължи представлението.

От публиката се надигна шепот, въпроси, заобръщаха се глави и зашумоля коприна, но той продължи да надвиква шума:

– Мястото му зад диригентския пулт ще заеме маестро Лонги.

Преди жуженето да се усили и да заглуши гласа му, той попита с подчертано спокоен тон:

– Има ли лекар сред зрителите?

Въпросът му бе посрещнат с продължителна пауза, а после хората започнаха да се оглеждат: кой щеше да откликне? Измина почти цяла минута. Най-накрая на един от първите редове на партера бавно се вдигна ръка и една жена стана от мястото си. Фасини махна на един



от униформените разпоредители в дъното на залата и младият мъж забърза към края на реда, където сега стоеше жената.

– Ако обичате, *Dottoressa*<sup>1</sup> – каза Фасини. Гласът му звучеше така, сякаш изпитваше болка – сякаш самият той, а не някой друг, се нуждаеше от лекарска помощ. – Моля, идете зад сцената с разпоредителя.

Той погледна към все още тъмната зала с форма на подкова, опита се да се усмихне, не успя и се отказа.

– Дами и господа, моля да ни извините за проблема. Сега операта ще продължи.

Художественият директор се обърна и заопипва завесата – за миг не успя да намери отвора, през който беше влязъл. Ръце, сякаш лишени от тела, я разделиха от другата страна, той се промуши през процепа и се озова в бедната мансарда, в която Виолета скоро щеше да издъхне. Зад гърба си чу колебливите аплодисменти, с които посрещнаха заместващия диригент, когато зае мястото си на пулта.

От всички страни изникнаха певци, хористи, сценични работници, любопитни също като публиката, но много по-шумни от нея. Авторитетът на поста му обикновено го предпазваше от контакти с толкова низши членове на гилдията, но сега директорът не можеше да ги избегне – тях, въпросите им, шепота им.

– Нищо, нищо не е станало! – заяви той, без да се обръща към никого по-конкретно. После заразмахва ръце в опит да ги разпъди от сцената, на която се бяха струпали.

Встъплението приближаваше заключителната си част; скоро завесата щеше да се вдигне и да разкрие умиращата тазвечерна Виолета, която сега седеше нервно на ръба на леглото в центъра на сцената. Фасини заръкомаха двойно по-енергично и певците и работниците започнаха да се отдалечават към кулисите, където

---

<sup>1</sup> Госпожо доктор (ит.). – Бел. прев.

продължиха да шепнат помежду си. Той изръмжа едно яростно „*Silenzio!*“<sup>1</sup> и зачака въздействието му. Видя, че завесите помръдват и започват да се вдигат, за да разкрият сцената, и забързано се отправя към сценичния директор, който стоеше от дясната страна на сцената заедно с лекарката – дребничка брюнетка, застанала точно под табела „Пушенето забранено“ с незапалена цигара в ръка.

– Добър вечер, докторе – поздрави я Фасини и се насили да се усмихне.

Тя пусна цигарата в джоба на якето си и се ръкува с него.

– Какво има? – попита лекарката, докато зад тях Виолета започваше да чете писмото от Жермон-баща.

Фасини енергично потърка дланите си една в друга, сякаш този жест щеше да му помогне да реши какво да каже.

– Маестро Велауер е... – започна той, но не намери задоволителен начин да довърши изречението.

– Болен ли е? – попита нетърпеливо лекарката.

– Не, не е болен – отговори Фасини, а после загуби дар слово. Отново се зае да търка дланите си.

– Може би ще е по-добре да го видя – каза събеседницата му, превръщайки изречението във въпрос. – Той тук ли е, в театъра?

Когато Фасини продължи да стои онемял, жената попита:

– Някъде другаде ли са го завели?

Това изтръгна директора от вцепенението му.

– Не, не. В гримьорната е.

– Тогава дали да не отидем там?

– Да, разбира се, докторе – съгласи се той, облекчен от предложението.

Поведе я надясно, покрай роял и арфа, покрити с мътнозелено покривало против прах, и по един тесен

---

<sup>1</sup> Тишина! (Ит.) – Бел. прев.

коридор. Спря се в самия му край пред една затворена врата, пред която стоеше мъж.

– Матео – започна Фасини и отново се извърна към лекарката. – Това е доктор...

– Дзордзи– помогна му тя с отсечен тон. Моментът не изглеждаше подходящ за официални представяния.

Щом шефът му доведе някого, за когото му казаха, че е лекар, Матео, помощник-сценичният директор, с готовност се отдръпна от вратата. Фасини мина покрай него, отвори наполовина вратата и остави лекарката да влезе преди него в малката стая.

Смъртта бе разкривала чертите на мъжа, смъкнат напреки върху фотьойла в центъра на стаята. Очите му се взираха в нищото; устните му се бяха отдръпнали в свирепа гримаса. Тялото му се бе наклонило силно на една страна, а главата бе отметната върху облегалката. По блестящата колосана предница на ризата му тъмнееше ивица от някаква течност. За миг лекарката си помисли, че е кръв. Направи крачка напред и повече подуши, отколкото видя, че е кафе. Миризмата, която се смесваше с тази на кафето, бе също толкова характерна – острият, горчив мирис на бадем, за който тя само беше чела.

Беше виждала смъртта толкова често, че нямаше смисъл да се опитва да намери пулса му, но все пак сложи пръстите на дясната си ръка под отметнатата му нагоре брадичка. Не усети нищо, ала забеляза, че кожата му е още топла. Жената се отдръпна от тялото и се огледа наоколо. На пода пред него имаше чинийка и чашката от кафето, което бе оставило следа върху предната част на ризата му. Лекарката коленичи и допря пръсти до чашата, но тя беше студена на пипане.

**Дона Леон**  
**СМЪРТ В „ЛА ФЕНИЧЕ“**

Превод *Мариана Христова*  
Редактор *Велислава Вълканова*  
Коректор *Людмила Стефанова*  
Художник *Фигелия Косева*  
Предпечат *Митко Ганев*  
Американска. Второ издание

Формат 60×90/16  
Печатни коли 19  
ISBN 978-619-164-199-4

Издава enthusiast

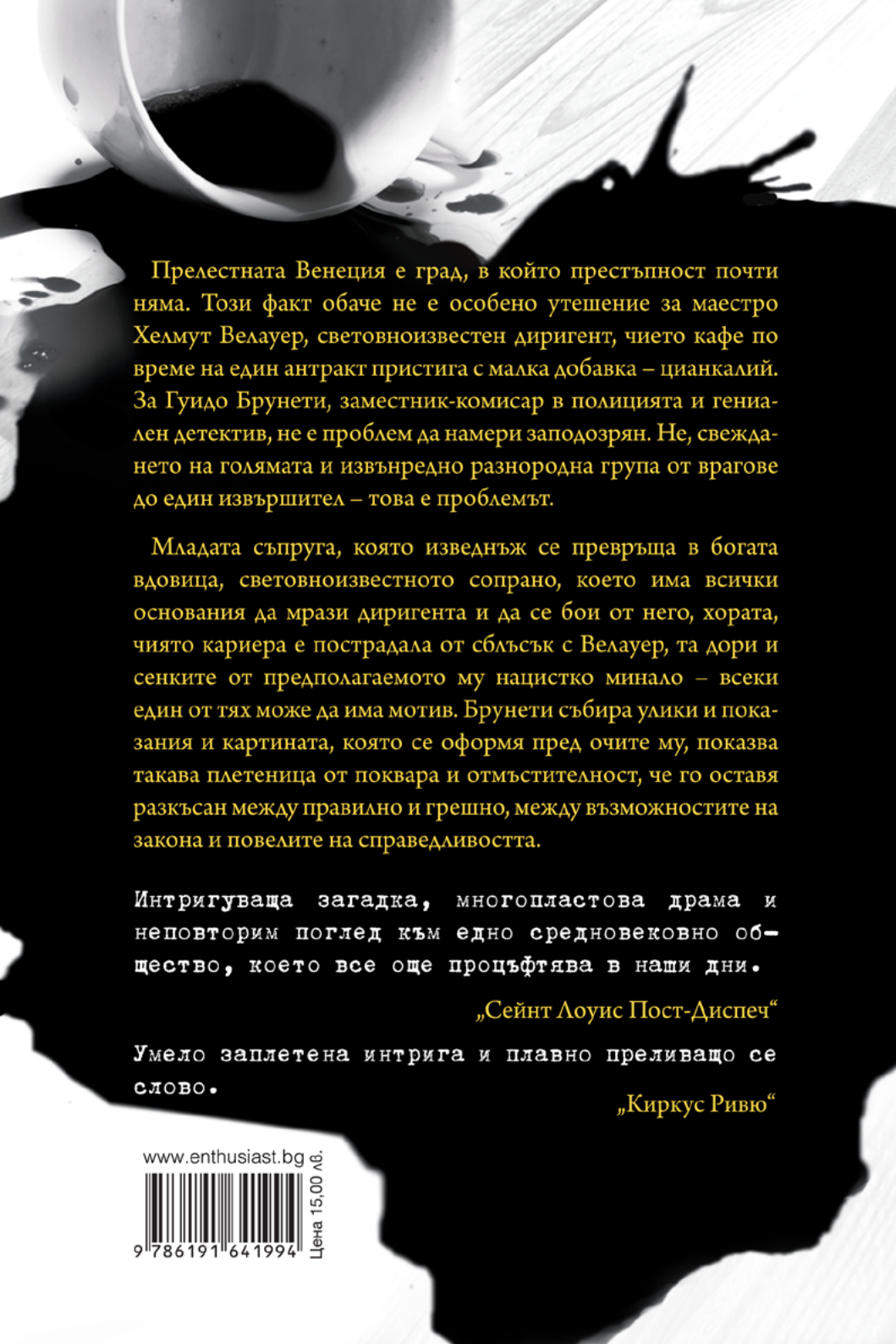
Запазена марка на  
„Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20  
тел. 02/943 87 16  
факс: 02/943 87 18  
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“  
може да закупите с отстъпка  
от [www.bookstore.enthusiast.bg](http://www.bookstore.enthusiast.bg)



Печат „ФолиАрт“



Прелестната Венеция е град, в който престъпност почти няма. Този факт обаче не е особено утешение за маестро Хелмут Велауер, световноизвестен диригент, чието кафе по време на един антракт пристига с малка добавка – цианкалий. За Гуидо Брунети, заместник-комисар в полицията и гениален детектив, не е проблем да намери заподозрян. Не, свеждането на голямата и извънредно разнородна група от врагове до един извършител – това е проблемът.

Младата съпруга, която изведнъж се превръща в богата вдовица, световноизвестното сопрано, което има всички основания да мрази диригента и да се бои от него, хората, чиято кариера е пострадала от сблъсък с Велауер, та дори и сенките от предполагаемото му нацистко минало – всеки един от тях може да има мотив. Брунети събира улики и показания и картината, която се оформя пред очите му, показва такава плетеница от поквара и отмъстителност, че го оставя разкъсан между правилно и грешно, между възможностите на закона и повелите на справедливостта.

Интригуваща загадка, многопластова драма и неповторим поглед към едно средновековно общество, което все още процъфтява в наши дни.

„Сейнт Лоуис Пост-Диспеч“

Умело заплетена интрига и плавно преливащо се слово.

„Киркус Ривю“

[www.enthusiast.bg](http://www.enthusiast.bg)



9 786191 641994

Цена 15,00 лв.